

Arrest

nr. 235 444 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 januari 1991.

Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 8 mei 2017 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 mei 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 mei 2018 met nummer X weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 juli 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-inoverwegingname.

Op 29 april 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 november 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van gemengd Tadjiekse en Pashtoun origine te zijn. Op 26 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent geboren in het dorp Qala Sayeedan, gelegen in het Kulangar district van de provincie Logar. Toen u 2,5 of 3 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de Iraanse stad Bandar Abbas (provincie Hormozgan). U beschikte er over een vluchtelingenkaart. De kaarten van u en uw gezinsleden werden echter geannuleerd nadat uw provincie verboden gebied werd voor Afghaanse vluchtelingen. U werd opgepakt door de Iraanse autoriteiten en naar het politiebureau gebracht. Er werd u gezegd dat u in Iran kon blijven indien u zou gaan vechten in Syrië of Irak. Uw vader probeerde u vrij te kopen, maar dit lukte hem niet en u werd gedeporteerd naar Herat in Afghanistan. Van daar reisde u met de hulp van een smokkelaar terug naar Iran. Aangezien u niet in Iran kon blijven reisde u door naar Europa. U verliet Iran eind oktober 2015. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kleurenkopie van een vluchtelingenkaart, een vluchtelingenkaart, Iraanse schooldocumenten, een voorschrift voor een scan van uw hoofd en een document van het UNHCR in Turkije waaruit blijkt dat u bij hen een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 31 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 19 juli 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees naar uw eerdere verklaringen betreffende uw staatsburgerschap en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. U legde tevens volgende documenten voor: een handgeschreven brief van uw vader en de bureu, de taskara van uw vader met vertaling, tien foto's waarop u te zien bent in Iran en een attest van een psychologe dd. 12 juli 2018. Op 12 oktober 2018 besliste het CGVS om dit verzoek niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in

Op 29 april 2019 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen over uw nationaliteit en herkomst. U herhaalde dat er tijdens uw eerste verzoek een fout gebeurde bij de omrekening van uw geboortedatum vanuit de Perzische kalender. U zou dus geboren zijn op 12 januari 1993 volgens de Westerse kalender en niet op 2 januari 1991. Ter staving van uw verklaringen legt u een taskara voor met gelegaliseerde vertaling, een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België en een kopie van een vluchtelingenkaart. U zou met de vluchtelingenkaart naar de VN gegaan zijn en volgens u kunnen zij bevestigen dat deze kaart 'echt' is. Ze zullen de bevestiging bezorgen aan uw advocaat. U stelde tot slot dat u ook een Afghaans paspoort zou kunnen aanvragen maar dat u hiervoor niet over de nodige financiële middelen beschikt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde in het kader van uw tweede verzoek een attest voor van een psychologe maar er werd door het CGVS geoordeeld dat hieruit geenszins kon blijken dat u niet in staat

zou zijn om op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. In het kader van uw huidig verzoek legt u geen nieuwe psycho-medische attesten voor, noch legt u bijkomende verklaringen af over uw mentaal welzijn.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U ging niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in Bandar Abbas (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 21 oktober 2019, vraag 6, 10 en 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Documenten hebben immers enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is.

Ook is het zeer bevreemdend dat u nu plotsklaps een taskara voorlegt die afgeleverd werd op 16 februari 2019, dus nadat uw eerste twee verzoeken door het CGVS werden afgewezen. U beweert dat deze taskara en de vertaling naar u werden opgestuurd vanuit Afghanistan, maar u legde de briefomslag niet voor. Bovendien verklaart u dat u met niemand in Afghanistan contact hebt (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 20). Tijdens uw tweede verzoek stelde u trouwens dat u een aanvraag voor een taskara had ingediend bij de Afghaans Ambassade in Brussel (Verklaring Volgend Verzoek dd. 24 september 2018, vraag 22), hetgeen niet geheel consistent is met hetgeen u nu beweert. Hoe dan ook kan niet vastgesteld worden op welke wijze en met welke graad van nauwgezetheid uw gegevens door de Afghaanse autoriteiten geverifieerd werden, hetgeen de bewijswaarde van dit document verder ondermijnt. Over de door u voorgelegde geboorteakte dd. 10 mei 2019 kan hetzelfde gezegd worden. U stelde dat u ook een Afghaans paspoort zou kunnen aanvragen maar u hebt dit tot op heden in elk geval niet voorgelegd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 17). Het CGVS kan zich hier dan ook niet over uitspreken. Het feit dat er reeds vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de manier waarop u uw taskara hebt bekomen stemt tot nadenken. Betreffende de door u voorgelegde zogenaamde vluchtelingenkaart dient opgemerkt dat na vertaling ervan blijkt dat het een Iraanse interne reistoelating voor vreemdelingen is (om gedurende negentig

dagen te reizen van Bandar Abbas naar Kerman) en helemaal geen vluchtelingenkaart. Dat u van mening bent dat het door u voorgelegde document een vluchtelingenkaart is bevestigt de beoordeling van het CGVS over uw nationaliteit. Van uw bewering dat u met voornoemd document naar de VN bent geweest en dat zij kunnen bevestigen dat het een echte vluchtelingenkaart is legt u geen begin van bewijs voor (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 17). Tot slot blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghanistan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij van mening is dat ze overtuigende elementen naar voren gebracht heeft waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou kunnen besluiten om haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Zij wijst op de verschillende documenten die zij heeft neergelegd en stelt dat zij volhardt in haar oorspronkelijke verklaringen aangaande haar nationaliteit en herkomst. Zij stelt dat uit het administratief dossier en uit haar verklaringen blijkt dat zij bijna heel haar leven in Iran heeft doorgebracht en dat het bijzonder hard is dat haar Afghaanse nationaliteit in twijfel wordt getrokken. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij haar had moeten horen, nu zij het bevreemdend vindt dat de verzoekende partij plotsklaps een taskara en een geboorteakte voorlegt. Zij wijst erop dat zij al de stappen inzake haar aanvraag van deze documenten had kunnen uitleggen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het neergelegde Iraanse vluchtelingendocument wel degelijk aantoonde dat zij in Iran verbleef, daar uit objectieve informatie blijkt dat Afghansen in Iran een dergelijke reistoelating nodig hebben, waarbij zij verwijst naar <https://www.theguardian.com/world/iran-blog/2014/sep/05/irantheafghamstanrefugees> en <https://www.fmreview.org/detention/farzin-jadali>.

De verzoekende partij beroept zich verder op enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, namelijk een arrest van 6 december 2017, het arrest van 24 oktober 2019 met nummer 227 985 en het arrest van 26 februari 2018 met nummer 200 366, om te stellen dat Afghansen in Iran meestal weinig kennis hebben over Afghanistan en de regio waar hun ouders vandaan komen. Zij verwijst hierbij ook naar "*Abbasi-Shavazi, Mohammad & Mahmoudian, Hossein & Sadeghi, Rasoul. (2018). Family Dynamics in the Context of Forced Migration. 10.1007/978-3-319-67147-5_8.*" en "*Jauhainen, Jussi & Eyvazlu, Davood. (2018). Urbanization, Refugees and Irregular Migrants in Iran, 2017*".

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij een kwetsbaar profiel heeft, gelet op de houding van de Iraanse overheid tegenover de Afghaanse vluchtelingen en verwijst hierbij naar enkele internationale rapporten.

De verzoekende partij concludeert dat het haar een raadsel is waarom het voordeel van de twijfel haar niet gegund wordt en waarom zij niet werd gehoord door het CGVS. Zij stelt dan ook dat de beslissing niet gehandhaafd kan worden en vernietigd dient te worden.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen of aanvullende nota neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd worden:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde in het kader van uw tweede verzoek een attest voor van een psychologe maar er werd door het CGVS geoordeeld dat hieruit geenszins kon blijken dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze uw verklaringen uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. In het kader van uw huidig verzoek legt u geen nieuwe psycho-medische attesten voor, noch legt u bijkomende verklaringen af over uw mentaal welzijn.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit, maar dat zij op haar drie jaar met haar gezin is gevlucht naar Iran. Zij verklaart dat haar verblijfskaart en die van haar familieleden werden geannuleerd nadat de provincie waar zij verbleven verboden gebied werd verklaard voor Afghaanse vluchtelingen. De verzoekende partij stelt dat zij werd opgepakt door de Iraanse politie die haar vertelden dat zij in Iran kon verblijven als zij zou gaan vechten in Irak of Syrië. Zij verklaart dat zij weigerde en dat zij werd gedeporteerd naar Herat in Afghanistan. Zij kwam met hulp van een smokkelaar terug in Iran, maar besloot dan door te reizen naar Europa.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2017 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een Afghaans staatsburger van gemengde Tajiekse en Pashtun origine is. De commissaris-generaal kwam tot deze beslissing omdat de kennis van de verzoekende partij over Afghanistan, het leven van Afghanen in Iran en haar gemengde origine erg beperkt is. Er wordt tevens op gewezen dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar familiale en sociale netwerk in Iran, alsook dat zij slechts vage verklaringen kan geven aangaande het vertrek van hem en zijn familie uit Afghanistan en over zijn deportatie naar Afghanistan. Bovendien hebben de door de verzoekende partij voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen werden door de Raad in het arrest van 28 mei 2018 met nummer X als pertinent beschouwd en volledig overgenomen om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 19 juli 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij zij haar vluchtrelaas herhaalt. Zij verwijst naar eerdere verklaringen betreffende het Afghaans staatsburgerschap en de verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Zij heeft tevens volgende documenten voorgelegd, die niet werden aanvaard als nieuwe elementen: een handgeschreven brief van de vader en de burens van de verzoekende partij, de taskara van haar vader met vertaling, tien foto's waarop de verzoekende te zien is in Iran en een attest van een psychologe van 12 juli 2018. Tegen de beslissing van niet-inoverwegingname heeft de verzoekende partij geen beroep aangetekend.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, dan wel de plaats of plaatsen waar hij gedurende de jaren voor zijn komst naar België verklaart te hebben verbleven, aannemelijk maakt. De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit het geheel van voorgelegde documenten en verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn eerdere plaatsen van verblijf voldoende aantoot.

Het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM wijst erop dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die

deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In het tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij meerdere nieuwe stukken bij, namelijk haar taskara, haar geboorteakte en een kopie van een vluchtelingenkaart.

Op de terechtzitting legt de verzoekende partij tevens een Afghaans paspoort neer. Dit paspoort werd uitgegeven door het Afghaans consulaat te Bonn (Duitsland) in december 2019.

De Raad wijst erop dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. In de bestreden beslissing worden volgende pertinente bedenkingen gemaakt bij de voorgelegde documenten: *“Ook is het zeer bevreemdend dat u nu plotsklaps een taskara voorlegt die afgeleverd werd op 16 februari 2019, dus nadat uw eerste twee verzoeken door het CGVS werden afgewezen. U beweert dat deze taskara en de vertaling naar u werden opgestuurd vanuit Afghanistan, maar u legde de briefomslag niet voor. Bovendien verklaart u dat u met niemand in Afghanistan contact hebt (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 20). Tijdens uw tweede verzoek stelde u trouwens dat u een aanvraag voor een taskara had ingediend bij de Afghaans Ambassade in Brussel (Verklaring Volgend Verzoek dd. 24 september 2018, vraag 22), hetgeen niet geheel consistent is met hetgeen u nu beweert. Hoe dan ook kan niet vastgesteld worden op welke wijze en met welke graad van nauwgezetheid uw gegevens door de Afghaanse autoriteiten geverifieerd werden, hetgeen de bewijswaarde van dit document verder ondermijnt. Over de door u voorgelegde geboorteakte dd. 10 mei 2019 kan hetzelfde gezegd worden. U stelde dat u ook een Afghaans paspoort zou kunnen aanvragen maar u hebt dit tot op heden in elk geval niet voorgelegd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 17). Het CGVS kan zich hier dan ook niet over uitspreken. Het feit dat er reeds vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de manier waarop u uw taskara hebt bekomen stemt tot nadenken. Betreffende de door u voorgelegde zogenaamde vluchtelingenkaart dient opgemerkt dat na vertaling ervan blijkt dat het een Iraanse interne reistoelating voor vreemdelingen is (om gedurende negentig dagen te reizen van Bandar Abbas naar Kerman) en helemaal geen vluchtelingenkaart. Dat u van mening bent dat het door u voorgelegde document een vluchtelingenkaart is bevestigt de beoordeling van het CGVS over uw nationaliteit. Van uw bewering dat u met voornoemd document naar de VN bent geweest en dat zij kunnen bevestigen dat het een echte vluchtelingenkaart is legt u geen begin van bewijs voor (Verklaring Volgend Verzoek dd. 21 oktober 2019, vraag 17). Tot slot blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan.”*

Op de terechtzitting legt de verzoekende partij een Afghaans paspoort op haar naam neer, dat werd uitgegeven in Bonn, Duitsland. Op basis van de informatie die voorligt, kan de authenticiteit van dit document niet betwist worden. De verzoekende partij laat ook na te preciseren waarom zij vier jaar na haar eerste verzoek om internationale bescherming, plots wel een identiteitsdocument aangevraagd en verkregen heeft. Echter is het louter aantonen van de Afghaanse nationaliteit onvoldoende om *in casu* te spreken van een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de beslissing van 31 mei 2017 aangaande haar eerste verzoek om internationale bescherming werd gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar verleden in Afghanistan en verblijf in Iran niet geloofwaardig zijn. In het arrest van 28 mei 2018 met nummer 204 407 vatte de Raad het als volgt samen: *“Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoeker niet weet te zeggen waar hij in Afghanistan leefde voor zijn vertrek toen hij 2,5 à 3 jaar oud was; (ii) zijn kennis van de Afghaanse provincie waarvan hij stelt afkomstig te zijn, evenals zijn kennis van Afghanistan in het algemeen gebrekkig is; (iii) hij*

slechts vage verklaringen kan afleggen over de reden(en) van het vertrek van hem en zijn familie uit Afghanistan; (iv) hij geen zicht biedt op zijn familiaal en sociaal netwerk; (v) zijn kennis over de Afghaanse gemeenschap in Bandar Abbas en in Iran in het algemeen gebrekkig is; (vi) hij slechts vage verklaringen aflegt over zijn deportatie naar Afghanistan; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen."

Het louter aannemen dat de verzoekende partij een Afghaans staatsburger is, doet geen afbreuk aan de reeds vastgestelde bemerkingen op de verklaringen van de verzoekende partij. Zo wordt met dit element geenszins aangetoond dat de verzoekende partij in Iran heeft verbleven, noch verklaart dit waarom zij enkel vage verklaringen kon geven over Afghanistan en weinig tot geen kennis had over de Afghaanse gemeenschap en tradities in Iran.

Voor zover de verzoekende partij beweert dat zij een kopie van een Iraanse vluchtelingenkaart heeft voorgelegd, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, na het stuk vertaald te hebben, heeft bepaald dat het niet gaat om een Iraanse vluchtelingenkaart, maar om een Iraanse interne reistoelating voor vreemdelingen (om gedurende negentig dagen te reizen van Bandar Abbas naar Kerman). Bovendien blijkt dat het vermelde document enkel een kopie betreft en geen originele stuk is. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X). Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij met de vluchtelingenkaart naar de VN is gegaan en dat zij kunnen bevestigen dat het om een authentieke kaart gaat, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs voorlegt. Ter terechtzitting preciseert de verzoekende partij dat UNHCR alle dossiers "on hold" heeft gezet om na te gaan of het nog nuttig is om dergelijke brieven op te stellen.

De voorgelegde documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van zijn vorige verzoeken en gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerd opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn aangemeten profiel als Afghaans vluchteling in Iran noch aan zijn vluchtrelaas.

De verzoekende partij toonde middels coherente verklaringen niet aan het profiel te hebben van een Afghaanse vluchteling in Iran. Evenmin brengt de verzoekende partij heden bewijskrachtige documenten bij die deze bewering staven. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, brengt de verzoekende partij evenmin nieuwe elementen bij. Indien verzoekende partij zich beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof gehecht wordt aan haar voorgehouden profiel, waardoor zij geen zicht biedt op de Afghaanse regio waar zij vandaan komt, noch toont zij aan waar zij heeft verbleven juist voor zij naar Europa is gekomen.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet. De verzoeker van internationale bescherming moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Dari. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS